

Zdeněk K. Slabý

A L B A T R O S

Třetí
čtení

z Černé věže

Ilustrovala Barbora Motlová

A L B A T R O S

Třetí
čtení

Zdeněk K. Slabý
Dívka z Černé věže

Zdeněk K. Slabý
Ilustrovala Barbora Motlová

Dívka z Černé věže

ALBATROS

© Zdeněk Karel Slabý, 1967, renewed 2012
Illustrations © Barbora Motlová, 2012

ISBN 978-80-00-03045-6

V jednom hezkém městě – tam, kde mají velké náměstí a na náměstí sochu a kolem té sochy všdycky hejno holubů – bydlí spousta dětí.

Bydlí tam Petr, Nina, Karlík, Honza, Dáša, Damián, Tomáš, Marek, Lenka, Vlasta, Kryštof, Bára, Kát'a, Jitka, Klárka, Radim, Šárka a... a ještě moc a moc dětí.

Ale v tom městě mají i jednu velikou zvláštnost, kterou hned tak jinde nenajdete:

ČERNOU VĚŽ

Stojí uprostřed města, docela blízko velkého náměstí, vedle ní je zastávka autobusů, kolem ní projíždějí auta všech značek, turisté ji fotografují a filmují a z nedaleké kavárny sem zaznívá polohlasitá hudba...

Ta Černá věž tu stojí nehnutě, tajemně a... mlčí.

Vypadá jako kulisa z divadla. Nebo jako sídlo pohádkového čaroděje. Možná tu zůstala z dob, kdy ještě žili králové, princezny a draci.

Je to tak?

Černá věž vám neodpoví. Je tichá, záhadná a prázdná.

Prázdná?

Nezdá se vám někdy, že z ní slyšíte podivný šelest? – To bude jen rozespálý netopýr.

Nebo tichounký šustot? – Asi pavouk soukající sítě.

Anebo smích? – Určitě zahoukání sýčka.

Opuštěná Černá věž je tajemná, opuštěná.

Tak jsem si to myslel až do včerejška.

Jenže včera za mnou přiběhl Petr. Byl celý udýchaný a vykřikl: „Taky jsi ji tam někdy viděl?“

Než jsem se mohl zeptat koho, vysypal ze sebe: „Stál jsem na zastávce autobusu, když vtom se otevřela branka Černé věže a ven vyšla dívka. Vypadala tak trochu jako víla...“

„Petře!“ varoval jsem ho. Věděl jsem, že si rád vymýšlí.

„Vážně,“ zatvářil se zoufale, „viděl jsem ji na vlastní oči.“

Měla pleť jako bílá růže. A medové vlasy a na těch vlasech širokánský klobouk. Měla oranžové šaty, které vypadaly skoro jako křídla. A v ruce držela černou hůlku se stříbrným knoflíkem.

„To byla průvodkyně po památkách,“ mávl jsem rukou.

„A může průvodkyně po památkách jen tak mávnout hůlkou a zmizet?“ zeptal se Petr.

„Jak zmizet?“

„Dočista zmizet, rozplynout se...“

„To je nesmysl!“ zavrtěl jsem hlavou.

„Jak zjistila, že ji pozoruju, mávla hůlkou a... rozplynula se. Šel jsem k Černé věži a zkoušel otevřít branku, ale nešlo to. A ona nezamykala, to vím docela určitě...“

Poznám, kdy si Petr vymýšlí a kdy mluví pravdu.

Proto jsem číhal poblíž věže deset dní a deset nocí. Petr mi občas přinesl salám a housku nebo chleba se sýrem a minerálku, abych neumřel hladem nebo žízní.

Nespustil jsem z branky oči, ale nic se nestalo.

Branka zůstala zavřená. Nikdo do ní nevešel a nikdo z ní nevyšel.

Tak jsem to vzdal. Mám přece svou práci – píšu knížku o dětech z našeho města. Nemohu u Černé věže hlídkovat doživotně.

Jenomže den nato za mnou přišla Nina. A vyprávěla, jak stála na zastávce autobusu, když se pojednou otevřela branka Černé věže a vyšla dívka.

Měla pleť jako bílý leknín. A pampeliškové vlasy a na těch vlasech širokánský klobouk. Měla achátové šaty, které vypadaly skoro jako křídla. A v ruce držela černou hůlku se stříbrným knoflíkem.

„Asi nějaká turistka,“ řekl jsem, jen abych něco řekl.
„A dokáže turistka jen tak mávnout hůlkou a zmizet?“ zeptala se Nina.

Nemarnil jsem čas a navečer jsem se vydal k Černé věži. Šroubovákem jsem otevřel zamčenou branku. Varovně zaskřípala. Ovanul mě zvířený prach a zatuchlý vzduch.

Pokročil jsem do tmy.

Prásk!

Rychle jsem přiskočil k brance.

Byla zavřená. A nepomohlo, když jsem s ní zacloumal.

Byl večer, nevzal jsem si s sebou mobil a byl jsem uvězněný v Černé věži.

Rychle jsem se vzchopil: přece tu neprostojím celou noc.

Vydal jsem se tápavě po schodišti vzhůru, až jsem narazil na velké dveře.

Je za nimi někdo, nebo není?

Asi jen prach a pavučina.

Stiskl jsem tedy kliku, dveře povolily a...

Seděla tam u stolu a něco si zapisovala do velké knihy. Světlo z velké stojací lampy ozařovalo listy knihy, ale matně osvětlovalo i ji.

Měla pleť jako květ narcisu. A dlouhé orsejové vlasy a stříbřité šaty, které vypadaly jako složená křídla. Na stole vedle knihy ležela černá hůlka se stříbrným knoflíkem.

Byla to dívka z Černé věže.

Usmála se a pravila: „Jen pojd'te dál. Už jsem tu neměla návštěvu – snad čtyři sta let.“

„Kolik?“ podivil jsem se.

„Čtyři sta. Nejsm moc společenská, vid'te?“

Nevypadala jako někdo, kdo si z vás dělá legraci.

„Nezlobíte se, že jsem vás sem vlákala?“ zeptala se.

„Vlákala?“ nechápal jsem. Vloupal jsem se přece do Černé věže o své vůli.

„Ovšem. Víím, že denně vídáte Petra a Ninu. Proto jsem se jim ukázala. Bylo mi jasné, že neodoláte a přijdete. Jste přece strašně zvědavý.“

„Vy mě znáte?“

„Znám celé město...“

Nevypadala, jako by si ze mne chtěla střílet.

„Já taky,“ namítl jsem, „ale vás jsem ještě nikdy...“

Dívka uchopila hůlku se stříbrným knoflíkem, jemně s ní mávla a – nebyla.

Už už jsem si myslel, že jsem se tu setkal s přeludem, když

tu se ozval její hlas: „Chápete, že jste mě nemusel vidět, ale já vás ano?“

Přikývl jsem.

Za stolem opět seděla dívka a odkládala hůlku vedle rozevřené knihy.

„Ta hůlka...“ začal jsem, ale dívka mě přerušila: „Nechte hůlku hůlkou. Spíš by vás mělo zajímat, proč jsem s vámi chtěla mluvit. Píšete přece knížky pro děti?“

Přisvědčil jsem.

„A znáte dobře děti z našeho města?“

Pokrčil jsem rameny: „Myslím, že ano.“

Dívka potutelně přimhouřila oči: „Viděl jste Jakuba, když se stal koněm?“

Netušil jsem, o čem mluví.

„Znáte cmulgo?“

Zavrtěl jsem překvapeně hlavou.

Následovala jedna otázka za druhou a já nepřestával krčit rameny.

„Hovořil jste někdy s moudrou bundou?“

„Potkal jste Jindru, když mluvil se Lží?“

„Jestlipak víte, jakého sněhuláka si postavili Valda a Vašek s Vráťou?“

„Vyprávěla vám Zuzanka o Klavírní zemi?“

Sklonil jsem hlavu a mlčel. Už jsem si nebyl jist, že vím všechno o dětech z našeho města.

Dívka z Černé věže se však rozesmála: „To všechno nevíte, protože neumíte být neviditelný. Ale já jsem pro vás ty příběhy zapsala a vy si je můžete přečíst.“ Ukázala na rozevřenou knihu, ležící na stole, uchopila opět černou hůlku se stříbrným knoflíkem, jemně s ní zamávala a zmizela.

„Já vím, že jste tady,“ zkoušel jsem to, ale nikdo mi neodpověděl. Zřejmě jsem byl v Černé věži sám.

Posadil jsem se tedy za stůl a začal jsem číst...

Křída, Michal a kůň

Vidíte tu pomalovanou zeď?

Ano, hned vedle Černé věže. Kdybyste měli luštit všechny ty křídové nápisy, museli byste tu vystát důlek. A nic zajímavého byste se nedověděli – jenom to, že

FRANTA JE VŮL

BOŽENA JE KÁČA

IVAN JE ŤULULUM

JIRKA JE ŽBLABUŇKA

a tak podobně.

Tady zkoušel své úspěchy v krasopise Michal. Sešity mu nestačí, tabule ve třídě malá, navíc potřebuje zeď.

Michalův kamarád je Jakub. Ve škole jim říkají dvojčata, protože jeden bez druhého nedá ani ránu. Až na ty křídové mazaniny.

„Dej už s tím pokoj,“ varuje Jakub, ale pořádně opřít se Michalovi nedovede. „Každý se ti směje.“ Tím však jen přilévá olej do ohně.

Michalova křída je teprve poloviční a zhanobil už skoro celou třídu.

Právě píše:

MARTA JE...

„Martu nech na pokoji!“ rozezlil se Jakub. (Marta se totiž Jakubovi moc líbí.) „Nebo ti tu křídu vezmu!“

Michal se udiveně otočil. Nechápe, proč se Jakub najednou tak zlobí. Vždycky jenom něco zašpitne a mlčí. Mlčí, protože Michala obdivuje a podřizuje se jeho velení.

Právě proto má Jakuba rád. Nikdo jiný ze třídy ho neposlouchá, když chce něco velitelsky nařizovat. Proto ty nápisy.

Michal se totiž mstí.

Chtěl by být první v učení, ale nevydrží dlouho sedět nad knížkou.

Chtěl by ostatní oslňovat na hřišti, ale je neohrabaný.

Tak je alespoň první v těch čmáranicích.

K nápisu

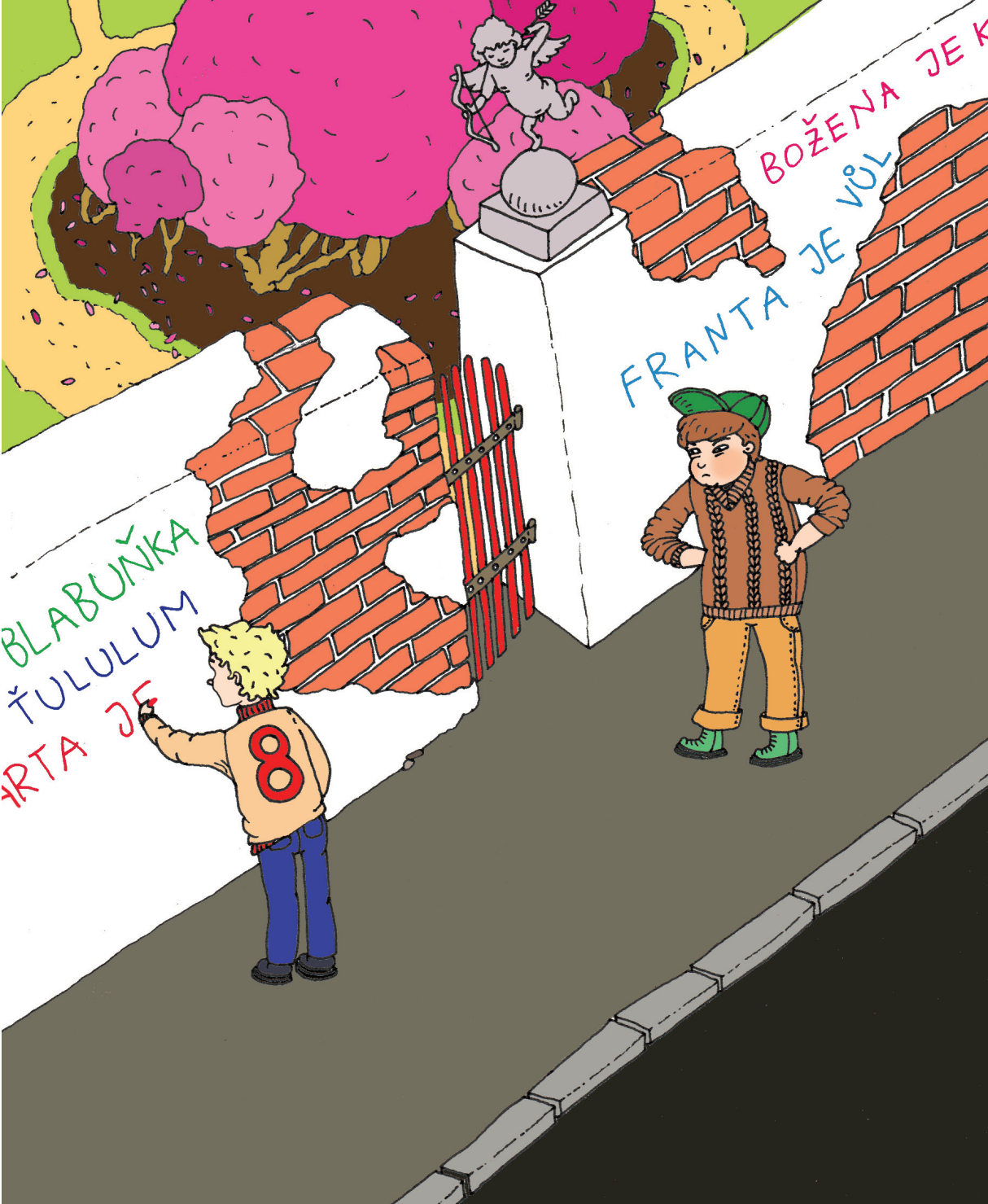
MARTA JE...

tedy už Michal nedopsal

HUSA.

Posměšně zamžoural na rozhněvaného kamaráda, vybral si čistou plochu a rozmáchl se velikými písmeny:

JAKUB JE KŮŇ.

BLABUŇKA
ŤULULUM
FRANTA JE

FRANTA JE VŮL
BOŽENA JE K

V tom okamžiku vrzla branka Černé věže. Z branky vyhlédla dívka.

Měla pleť jako kvítka akátu. A citronové vlasy a na těch vlasech širokánský klobouk. Měla tyrkysové šaty, které vypadaly skoro jako křídla. A v ruce držela černou hůlku se stříbrným knoflíkem.

Dívka se podívala na právě dopsané hlášení

JAKUB JE KŮŇ,

usmála se, třikrát mávla hůlkou, něco zamumlala a... A branka se zase zavřela.

Michal si dívky z Černé věže nevšiml, byl příliš zaujat psaním.

Sotva však udělal za nápisem křídovou tečku a poodstoupil o půl kroku, aby se pokochal tím, co vytvořil, zařehťal za ním vraník. A drcl mu důvěrně tlamou do ramene.

Michal se otočil a chtěl sdělit Jakobovi, že slyšel řehťat koně. Ale Jakub nikde. Stál tu jenom kůň.

A ten kůň potřásal hlavou, jako by chtěl povědět: Michale, Michale... teď jsi to teda parádně vymňouk!

Michal zbledl jako úlomek křídly, který svíral v ruce. Pořádě se lekl. Uvědomil si, co se stalo. Místo Jakuba kůň, s tím může být pěkná šlamastyka.

„Jakube,“ promluvil vraníkovi do ucha, „co teď budeme dělat?“

Ale kůň jenom teskně zařičel.

„Když já ti nerozumím,“ svěsil chlapec hlavu. A zkroušeně se omlouval: „Já to tak nemyslel..“

Jeho první myšlenka byla: Uteč!

Ale copak je možné zradit kamaráda, který je v nouzi? A stát se zčistajasna koněm, to přece jen není vůbec žádná švanda.

Jak projde dveřmi domu, kde bydlí?

Jak vykluše po schodech do třetího patra?

Jak ho přivítají rodiče? Před hodinou mluvili se synem, nabádali ho, aby nikde nelajdal a neumazal se – a najednou se jim vrátí kůň!

Kde bude spát? Do postele se nevejde – a shánějte ve městě maštal, dokonce dětskou maštal.

A jak se zítra vejde do školní lavice?

Jak udrží kopytem propisovačku?

Jak bude přednášet básničku o jaru?

Michal byl stále zděšenější.

Pojednou mu bleskl hlavou nápad: pan Karbík poradí. Pan Karbík je koňský řezník a má krámkou kousek za Černou věží.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.